

slag om, at Arbejdslønnen for Orlogsværftets Arbejdsmand sættes til 3 Kr. Ministeren siger, at han er en Ven af, at Staten skal betale en passende Løn, og anfører, at de der ude have en kortere Arbejdstid og en Timeløn paa nogle og tredive Øre. Men det forekommer mig, at alle andre af dem, der tjene Staten, behandles ganske anderledes. Naar der, som for nylig, er Tale om Løjtnantsløninger osv., gaar man stadig ud fra, at man, naar man lægger Beslag paa en Mands Arbejdskraft, skal yde ham et Vederlag derfor, saa at han er i Stand til at leve, og det nytter kun Arbejderne paa Orlogsværftet lidet, at de der have en kortere Arbejdstid end andre Steder, dermed kunne de hverken betale Høker, Bager eller Husvært. At Arbejdstiden ikke er længere, er neppe en Foranstaltning for Arbejdernes Skyld. Men det forekommer mig, at man maa se paa, at Arbejdstiden er tagen i Beslag og Dagen spoleret. De kunne altsaa ikke gøre den frugtbringende paa anden Maade, og kunne de ikke det, maa Staten ogsaa yde et saadant Vederlag, at de nogenlunde ere i Stand til at eksistere. Ministerens Udtalelser om, at Staten bør lønne anstændigt, falder ikke sammen med, at Orlogsværftet byder sine Folk for en stor Dels Vedkommende 2 Kr. 40 Ø., for andres Vedkommende noget mere, Ministeren gør det op til 2 Kr. 87 Ø. pr. Dag gennemsnitlig. Det er ingen anstændig Løn at byde en fuldt ud arbejdsdygtig Mand, hvis Arbejdsdag man lægger Beslag paa, og hvem man byder Arbejde, som ofte medfører, at Manden faar adskillige Sæt Tøj spoleret om Aaret. Jeg gad vide ud fra hvilken Beregning af et Menneskes Behov til Livets Fornødenheder, Ministeren kan komme til, at 2 Kr. 87 Ø. pr. Dag er anstændigt, og jeg tror heller ikke, at Ministeren er ganske klar derpaa; thi havde han gennemtænkt Sagen, tror jeg, at han vilde være kommen til det Resultat, at man kan ikke leve her i Byen af 2 Kr. 87 Ø. pr. Dag. Heller ingen anden Arbejdsgiver byder sine Arbejdere saa ringe Betaling. Orlogsværftet staar i Øjeblikket med Åren eller Skammen, hvad man nu vil kalde det, af at være den, der byder en Arbejder den laveste Løn som nogen Arbejdsgiver, og man skulde dog have troet, at det var af den Slags Ting, som kunde være bleve ændrede og bedrede under et Venstreministerium. Den forrige Marineminister havde god Villie til at gennemføre Forhøjelser for Arbejdsmandene

der ude, det blev forhindret, Marineministeren har saa gennemført et Lønningstil-læg siden, men dette var dog virkelig retfærdigt, da man var saa langt nede med Lønningerne, som man var.

I øvrigt vil jeg gøre opmærksom paa en Ting til. Der staar i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget udtrykkeligt Sp. 1439—40, at de 5,000 Kr. ere opførte som Merudgift for at kunne imødekomme et Andragende fra de private Arbejders Side, som man mener, det er berettiget at imødekomme som en Konsekvens af de Lønningsforhøjelser, de faste Arbejdere have faaet. Da Andragendet gaar ud paa at opnaa en Betaling af 3 Kr. pr. Dag, er hele Fejlen blot den, at Ministerens Beløb, 5,000 Kr., ikke er tilstrækkeligt til, at de 3 Kr. pr. Dag kunne blive udbetalte, det vil derimod det Forslag, der er stillet af Mindretallet i Finansudvalget, muliggøre. Naar Ministeren imidlertid vil være konsekvent overfor sit almindelige Standpunkt, at Staten bør betale ordentligt, overfor sin egen Anmærkning, bør han støtte Mindretallet. Jeg vil gerne føje en Ting til. Den ærede Ordfører for Mindretallet sagde, at han var overbevist om, at hvis Ministeren vil anbefale det, saa vil Flertallet i denne Sal følge ham. Jeg vilde der overfor gerne sige, at Flertallet har fulgt Ministeren i saa meget, det har fulgt ham i tykt og tyndt, det fulgte ham i Gaar i en anden vigtig Sag, hvor der var Tale om en Lønningsforbedring og det en Lønningsforbedring paa adskillige Hundrede Kroner om Aaret pr. Mand. Det forekommer mig, at naar Flertallet i denne Sal har kunnet gøre dette, maatte det dog ogsaa en Gang kunne slaa Følge med almindelig simpel Retfærdighed og Anstændighed. Thi det er ikke anstændigt, socialt set, at en Statsinstitution som Orlogsværftet staar som den daarligste Betaler i denne By, i alt Fald i dette Tilfælde. Det er ikke anstændigt, og det forekommer mig, at kan Hensynet til Ministeren gøre, at Flertallet i Gaar kunde følge i en Sag, bør Anstændighedshensyn og Hensynet til Ret og Rimelighed bevirke, at man følger Mindretallet i Dag, og jeg tror ikke, det vil smerte Ministeren saa stort, om Mindretallets Indstilling i dette Tilfælde bliver vedtagen. Jeg skal derfor paa det varmeste anbefale at vedtage Mindretallets Indstilling. Derved lægger man ikke Beslag paa store Summer, man gør noget, som forlangst burde være gjort, og man gør i alt Fald kun simpel Retfærdighed.